

Emlékmű Igmándy Zoltánnak

Varga Szabolcs emlékezését tartja

A szobrok, az emlékművek nem ritkán megosztják a közvéleményt. Manapság már szinte divat arról hevült vitákat folytatni, hogy kinek kell, illetve kinek és miért nem szabad emlékművet, szobrot állítani. Önmagában is jó érzés azt tudni, hogy az erdészársadalom egyik utóbbi ilyen akciójára, Igmándy Zoltán emlékművének hajdúnánási avatására a vita, az egyet nem értés leg-halványabb árnyéka sem vetült. Aligha van ugyanis az utóbbi jónéhány évtizednek olyan erdész személyisége, aki nála egységesebb, vitán felül álló, ki-kezdhetetlen megbecsülést, tiszteletet vívott ki életében.

Kovács György fertőhomoki szobrászművész egyöntetű elismerést kiváltó alkotását méltó helyen, Igmándy Zoltán egykori iskolája mellett, a hajdúnánási Kőrösi Csoma Sándor Gimnázium emlékparkjában, évszázados tölgyfa alatt, 2004. június 2-án avatták fel. A szépszámú tisztelgő mellett jelen volt *felesége, Klára asszony, valamint két fia, Péter és György is.*

A Nyugat-Magyarországi Egyetem nevében *Faragó Sándor* rektor, az Erdő- és Faanyagvédelmi Intézet nevében *Varga Szabolcs* intézetigazgató, az egykori diákok nevében pedig e sorok írója tartott megemlékezést. Mindhármunknak könnyű dolga volt (csupán az elfogódottságon kellett úrrá lenni), hiszen egy olyan életútra, egy olyan személyiségre emlékezhettünk, akivel kapcsolatban nemigen kell keservesen

keresgélni, hogy mit is mondhatna róla az ember...

Az avatás tanulságos színfoltja volt professzorunk édesapjára *dr. Igmándy József*, hajdúnánási gimnáziumi tanárra való emlékezés, melyet *Debreczeni Imréné*, a gimnázium igazgatónöje tartott. Tanári hivatása mellett elismert bryológus (mohakutató) volt, de néprajzi munkássága is felbecsülhetetlen értékű. A háború elől való kényszerű menekülés során egy rövid ideig Sopronban, Fehér Dániel tanszékén is dolgozott. Cserkészparancsnok lévén a kommunista hatalomátvétel után letartóztatás és internálás jutott osztályrészéül. A meghurcoltatások nyilvánvalóan hozzájárultak ahhoz, hogy egészsége megromlott, és 53 éves korában, 1950-ben elhunyt. Az édesapa életútjának rövid vázlata is segít értelmezni Igmándy Zoltán történelem és néprajz iránti fogékonyságát, valamint azt a természet-tudományos igényességet, ami szakmánk művelői számára sokáig példaeértékű lehet.

A megemlékezéseket követően a jó barát, az évfolyam- és szobatárs, *Herpay Imre* professzor leplezte le az emlékművet. A vörös márványon lévő kör alakú domborművön Igmándy professzor éppen egy gombát vizsgál nagyítója segítségével – gyakori és őt jól jellemző életkép.

Az emlékmű felavatása után Klára asszony kért szót, és meleg hangon nyilvánított köszönetet mindazoknak,

akik lehetővé tették, hogy az emlékmű elkészülhessen, illetve azoknak, akik közreműködésükkel, jelenlétükkel emelték a nap egyébként is nagyszerű hangulatát.

Feltétlenül említést és köszönetet érdemelnek azok a szervezetek, amelyek az emlékmű elkészültét adományaikkal lehetővé tették: Balaton-felvidéki Nemzeti Park Igazgatóság, Bükki Nemzeti Park Igazgatóság, Duna-Ipoly Nemzeti Park Igazgatóság, Fertő-Hortobágyi Természetvédelmi és Génmegőrző Kht., Kelet-Magyarországi Természet és Környezetvédelmi Alapítvány, Kőrös-Maros Nemzeti Park Igazgatóság, Nyírerdő Rt., Őrségi Nemzeti Park Igazgatóság.

A megjelentek jelentős része kora délután átautózott Hortobágyra, ahol a Hortobágyi Kht. Pusztai Állatparkjában rövid bemutató, illetve baráti hangulatú, kötetlen emlékidézés zajlott. Ez utóbbi során a családtagok, közvetlen munkatársak, egykori hallgatók idéztek fel Igmándy Zoltánnal kapcsolatos történeteket. Meggyőződésem, hogy az ott elhangzottakat változtatás nélkül egy kis kötetben meg lehetne (és meg is kellene) jelentetni. A napot a Hortobágyi Csárdában elköltött estebéd zárta.

A rendezvény előkészítője és az egész nap házigazdája *Gencsi Zoltán* erdőmérnök volt, aki a tőle megszokott színvonalon és eleganciával bonyolította le a programot.

Olyan nap volt, amit maga Igmándy Zoltán is élvezett volna. Eltekintve attól, hogy közismert szerénysége és visszafogottsága nyilván tiltakozott volna az emlékműnek még a gondolata ellen is...

Legvégül, de nem utolsósorban, néven kell neveznem *Kárpáti Lászlót* (még akkor is, ha ezért morogni fog rám), aki az emlékmű létrejöttében meghatározó szerepet játszott. Ő az, aki az ötletet felvetette és az ötlet megvalósítását keresztül is vitte.

A lélekemelő nap számomra fontos üzenete a következő. Szakmánknak és az országnak is szüksége van olyan személyekre, akik életükben rászolgálnak arra, hogy később szobrot, emlékművet állítsanak nekik. És szükség van olyanokra is, akik méltó emléket állítanak nekik...

Kép és szöveg: **Csóka György**